

רע"פ 5385/14 - מיכאל וייסמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5385/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מיכאל וייסמן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 22.6.2014, בעפ"ג 20106-04-14, שניתן על-ידי כב' השופטים א' טל - נשיא; צ' ויצמן; ד"ר ש' בורנשטין

בשם המבקש: עו"ד יוסי זילברברג

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל - נשיא; צ' ויצמן; ד"ר ש' בורנשטין), בעפ"ג 20106-04-14, מיום 22.6.2014. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט א' הימן - סג"נ), בת"פ 27578-04-13, מיום 3.3.2014.

2. בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמוד 1

(להלן: בית המשפט המחוזי). ביום 13.8.2014, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר אשר הושת על המבקש, עד להכרעה בבקשת רשות הערעור.

רקע והליכים קודמים

3. מעובדות כתב האישום המתוקן, שהוגש נגד המבקש לבית משפט השלום בראשון לציון, מיום 14.7.2013, עולה כי שנתיים עובר להגשת כתב האישום, הלווה המבקש למתלון סך של 37,000 ₪, אשר תמורתו מסר המתלון לידי המבקש צ'ק על סך של 40,000 ₪ (להלן: הצ'ק). לאחר כחודש וחצי, החזיר המתלון למבקש סכום של 40,000 ₪, ודרש בחזרה את הצ'ק שהפקיד. עקב כך, נתגלע סכסוך כספי בין השניים.

4. ביום 11.4.2013, בזמן נסיעה ברכבו, הבחין המבקש במתלון בסמוך לרחוב רוטשילד מס' 70, בעיר ראשון לציון. המבקש הורה למתלון להתלוות אליו הצידה, אחז בחולצתו, והכה אותו בסטירות ואגרופים לאזור הפנים, הצלעות והחזה.

5. חרף בקשותיו של המתלון מן המבקש כי יחדל ממעשיו, שלף המבקש סכין קפיצית ואמר למתלון "אני יהרוג אותך וירצח אותך וידקור אותך בכל הגוף". כתוצאה ממעשים אלו, נשברו משקפי השמש של המתלון ששווים 1200 ₪, ונגרמו למתלון חבלות של ממש, לרבות שריטה מעל עין ימין וסימנים אדומים בעורף.

6. כמו כן, צוין בכתב האישום, כי שלושה חדשים עובר לתקרית, במועד אשר אינו ידוע למאשימה, הודיע המבקש למתלון כי הוא חייב לו סכום של 5000 ₪. המתלון הכחיש את דבר קיומו של החוב, ובתגובה אמר לו המבקש "אם אתה לא מביא לי את הכסף עד סוף השבוע אני תובע לך את הצ'ק ומביא לך מכות".

7. בכתב האישום נטען, כי במעשים המתוארים לעיל, איים המבקש על המתלון בפגיעה בגופו שלא כדין. כמו כן, איים המבקש על רכושו של המתלון, החזיק בסכין שלא למטרה כשרה, תקף את המתלון, וגרם לו לחבלות של ממש.

8. במסגרת כתב האישום, יוחסו למבקש העבירות הבאות: איומים (ריבוי מקרים), לפי סעיף 192 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; והחזקת סכין, לפי סעיף 156 (א) לחוק העונשין.

9. המבקש הורשע, ביום 14.7.2013, על יסוד הודאתו, בבית משפט השלום בראשון לציון, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. הודייתו של המבקש ניתנה במסגרת הסדר טיעון, אשר הותנה בתוכנו העתידי של תסקיר מטעם שירות המבחן. הוסכם בין הצדדים, כי "ככל שהתסקיר ישא אופי חיובי, דהיינו יצביע על נטילת אחריות, שיתוף פעולה ככל שיידרש והעדר מסוכנות,

תעתור המאשימה לעונש של 6 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שרות". עוד הוסכם, כי יוטל על המבקש עונש מאסר על תנאי וכי הוא יחויב בתשלום פיצוי כספי למתלונן. הצדדים הסכימו כי "במידה והתסקיר יהיה שלילי באחד הפרמטרים הטיעון יהיה פתוח".

10. לאחר עיון בתסקיר שירות המבחן, קבע בית משפט השלום, כי מהתסקיר עולים, באופן שאינו משתמע לשני פנים, פרמטרים שליליים אודות המבקש, וכי אין מדובר ב"תסקיר חיובי". עוד עולה מהתסקיר, כי המבקש הוא אדם המנהל אורח חיים שולי במשך שנים, אשר סיגל לעצמו דפוסי חשיבה והתנהגות עבריינית. שירות המבחן סבר, כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות מצד המבקש היא בינונית-גבוהה, והחומרה הצפויה בביצוע עבירות אלימות על ידי המבקש היא בינונית. במעמד גזר הדין, התייחס בית משפט השלום בחומרה למעשי האלימות שביצע המבקש, וקבע כי מאחר שהתסקיר נושא "אופי שלילי" המאשימה איננה מחויבת להסדר הטיעון, והטיעון לעונש יהיה פתוח. בהתאם לכך, עתרה המאשימה להשית על המבקש עונש מאסר בפועל, שלא יפחת מ-12 חודשי מאסר.

11. ביום 3.4.2014, נגזר דינו של המבקש, ובשל חומרת המעשים, הושתו על המבקש העונשים הבאים: 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; קנס בסך 500 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו; ותשלום פיצוי למתלונן בסך 3,000 ₪. בהחלטה משלימה, בסמוך למתן גזר הדין, הדגיש כב' השופט א' הימן, כי בתוך תקופת המאסר שהושתה על המבקש (9 חודשי מאסר לריצוי בפועל), נכללת גם הפעלתו בחופף של עונש מאסר על תנאי, אשר הושת על המבקש בשל עבירות קודמות.

12. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על גזר דינו של בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, ביום 22.6.2014. בית המשפט המחוזי קבע כי לנוכח עברו הפלילי המכביד של המבקש ומעשי האלימות שביצע, אשר תוארו על-ידי בית משפט השלום "מעוררי סלידה", וביצוע העבירות 3 חודשים לאחר שהוטל על המבקש עונש מאסר על תנאי, לא נפל פגם באיזון שערך בית משפט השלום בגזרו את דינו של המבקש, ואין מקום להקל בעונשו, מעבר לכך.

בקשת רשות הערעור

13. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, היא הבקשה שלפניי. בבקשה נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי שעה שאימץ את עמדת בית משפט השלום. המבקש חזר ונטען, כי תסקיר שירות המבחן עומד בתנאי הסדר הטיעון ועולה בקנה אחד עם הסכמות הצדדים, ולגישתו של המבקש, יש לקבל את המלצת שירות המבחן על ריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות. עוד טען המבקש, כי עומדת לו טענת הסתמכות, ולא היה מקום כי המאשימה תחזור בה מן ההסדר, לאחר קבלת התסקיר, אשר נתפס בעיני המבקש כ"תסקיר חיובי".

דיון והכרעה

14. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה של הבקשה להידחות. הלכה מושרשת היא כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ואך במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים ונדירים בהם קיים חשש מפניו עיוות דינו של המבקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014); רע"פ 2922/14 ס.א.א. ניהול וקידום בע"מ נ' עיריית חיפה (28.5.2014); רע"פ 1650/14 אלחנן טולידנו נ' מדינת ישראל (8.4.2014)). במקרה דנן, בקשת רשות הערעור איננה מעוררת כל סוגיה המעלה שאלה משפטית כבדת משקל או בעלת היבטים עקרוניים, ורובה ככולה מתמקדת באופן הפעלת שיקול דעתן של הערכאות הקודמות, בעת גזירת עונשו של המבקש. בנוסף, לא מצאתי כי בעניינו של המבקש קיים חשש לעיוות דין כלפיו, או כי קיימים שיקולי צדק המצדיקים היענות לבקשה. לפיכך, יש לדחות את הבקשה לרשות ערעור, מטעמים אלה בלבד.

15. לא למותר הוא לחזור ולהזכיר כי, ככלל, טענות בדבר חומרת העונש אינן מצדיקות דיון ב"גלגול שלישי", אלא אם מדובר במקרים בהם העונש חורג באורח קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה והראויה בעבירות דומות (רע"פ 4892/14 שאקר נ' מדינת ישראל (15.7.2014); רע"פ 4581/14 סיסו נ' מדינת ישראל (9.7.2014); רע"פ 3552/14 אזולאי-דלה נ' מדינת ישראל (28.5.2014)). בשנים לב לנסיבות העבירה, ובפרט לסמיכות הזמנים למועד בו הוטל על המבקש עונש מאסר על תנאי, ניתן לומר כי עונשו של המבקש איננו חורג באורח קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (ראו והשוו: רע"פ 5778/13 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.2013); רע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל (21.1.2013)).

16. למעלה מן הצורך ייאמר, כי גם לגופו של עניין אינני סבור שנפלה טעות בקביעותיהן של הערכאות הקודמות. המבקש ניסה לצייר תמונת מציאות מסולפת, לפיה הוא הביע חרטה אמיתית וכנה על מעשיו, שעה שנאמר מפורשות בתסקיר שירות המבחן "כי מיכאל [המבקש] מעדיף להטיל האחריות למצבו על גורמים חיצוניים לו, אשר אינם בשליטתו". מהתמונה העגומה העולה מהתסקיר נראה, כי לא זו בלבד שהמבקש איננו מביע חרטה על מעשיו, קיים אף סיכון חוזר ונשנה להתנהגות אלימה מצידו. כל אלו, מובילים למסקנה כי ההחלטה להשית עליו מאסר בפועל, הינה מוצדקת וראויה. בנסיבות דנן, ובשים לב לעברו הפלילי של המבקש ולסמיכות הזמנים בין ביצוע העבירות על-ידו למועד בו ניתן המאסר על תנאי שהוטל עליו, אינני מוצא כל בסיס להתערבות בגזר הדין שהושת על המבקש.

17. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית.

18. צו עיכוב הביצוע, עליו הוריתי ביום 13.8.2014, מבוטל בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 18.9.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדרים, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ז' באלול התשע"ד (2.9.2014)

